

Szántó Olivér Közmunkán



Ilyen volt az a bizonyos közmunka, amikor kötelezően ki kellett menjünk hétvégeken kukoricát szedni valamelyik kollektív gazdaságba, és ez egy ilyen vegyes egészségügyi társaság. Nemcsak SANEPID-esek vannak itt, hanem a közegészségügyi intézettől összetoborzott egészségügyi dolgozók is. Én jobbról a negyedik vagyok. Erről a képről jut eszembe, ahogy így hirtelen ránézek, körülbelül négyen haltak meg ezek közül.

Abban az időben azt mondták, hogy X vállalat, tehát mondjuk, az egészségügy keretén belül, fül-orr-gége klinika elküld három embert, aki reggel hét órakor jelentkezik, mit tudom én, hol. Akkor jöttek buszok, és ilyen tíz-tizenöt egységből összegyűlt úgy száz ember, betettek minket egy-egy buszba, és elvittek vagy ötven-hatvan kilométerre valamelyik mezőre, és akkor le kellett szedjünk azt a sor kukoricát.

Az a nap munkanapnak számított, szombat vagy vasárnap, de semmit nem fizettek, persze hogy nem. Ez azért volt, mert a lusta falusi nem szedte le a termést, és akkor jött a városi ingyenmunka. De annak volt egy csomó kára. Mert végigmentünk a soron, ami éppen a kezünkbe került, az leszedtük, és amit nem szedtünk le, azt nem szedtük le, mentünk tovább, hogy végezzünk hamarabb. És amikor vége volt, kijöttünk a kukoricásból, és azt mondtuk, hogy "kész, vége". És akkor aztán jöttek a cigányok utánunk, akik tollásztak, és leszedték, ami ottmaradt.